

който то освѣтъ мене и него никой другъ не узна.

Отъ туй жалостно събитіе породихъ ся грижи и длѣжности отъ които имахъ нуждѣ да оправдаѣхъ продълженіето на оставаніе си тукъ. Не могъ да разберѣхъ защо Г. Ловепенъ мя съвѣтува да отложѣхъ трѣгваніето си. Що ся надѣе стъ това? струва ми ся че ся е вдалъ на нѣкакво неопредѣлено суевѣріе и дѣтска слабостъ недостойна за мъжкыйтъ му умъ, на които назъ злѣ сторихъ та ся покорихъ. Какъ, не разбрали че безполезно умножаваше страданіята ми и съврѣменно мя осаждаше да ся обходѣхъ недостойно? Каквѣ работѣ имамъ вече тука азъ? Праведно може днесъ нѣкой да мя погади че ся подигравамъ съ чувства свешенны. Първыйтъ ми състанѣкъ съ г-жѣ Маргаритѣ бѣше доста да ми докаже колко мъчна или по-добрѣ колко невъзможна бѣ испитията на който подпаднѣхъ, кѣгато ся съвпадна смъртъта на г. Ларока та направи поестественны сношеніята ми, и колко-годѣ по-благообразно оставаніето.

26 Октомврія, Редони.

Свърши ся.—Боже мой! Колко бѣше силна тая връска, какъ държѣше тя всичкото ми сърдце оковано! и какъ като ся откъснѣ го раскъса!

Снощи часѣтъ кѣдѣ деветъ, като бѣхъ облегнѣтъ на отвореныйтъ си прозорецъ, видѣхъ внезапно малкѣ единъ свѣтлинѣ която идеше къмъ стѣпътъ ми прѣзъ най-мрачнытъ ален, отъ онѣзъ